

tære Embedsmænd og Betjente, som tilfidesætte den deres militære Foresatte skyldige Eydighed eller Agtelse og Oiebødighed, eller iøvrigt forse sig mod Forskrifterne i dette Kapitel. Kapitlets øvrige Paragrafer ville da alene vedkomme Befalingsmænd, og for at tydeliggjøre dette, skal Mindretallet (Drit) tillade sig at foreslaa „Foresatte“ i § 112, 114, 115 og 116 forandret til „Befalingsmænd“. — Ligesom Tjenestereglementet af 1870 har gjort Reglerne om den militære Respekt anvendelige for Civil-Militære, saaledes skjønner Udvalgets Flertal ikke rettere, end at dette er i sin Orden, og har derfor, ikke kunnet tiltræde disse Forslag.

Til § 112.

At Opsætigheden udvises „i flere Krigsmænds Nærværelse“, kan neppe betragtes som en særdeles skærpende Omstændighed, naar der ikke er Tale om samlede Afdelinger af Krigsfolk. Udvalgets Endringsforslag Nr. 67 søger at fyldestgjøre denne Tanke.

Til § 118.

Da Paragrafen efter sin Tanke omfatter Trusler, ikke blot mod Overmænd, men ogsaa mod Foresatte, og det netop er denne Omstændighed, der medfører, at Straffen kan stige ligesaa høit som efter § 117 for udøvet Vold mod Overmænd udenfor Tjenesteforhold, turde det være i sin Orden at udhæve dette som en af de skærpende Omstændigheder, der medføre en saadan Stigen af Straffen. (Endringsforslag Nr. 68).

Til § 119.

Det forekommer Udvalget, at Paragrafens Bestemmelse ikkun bør finde Anvendelse, naar en Undermand udfordrer sin Foresatte, og at det blotte Forhold som Overmand og Undermand ikke her bør komme i Betragtning. (Endringsforslag Nr. 69).

Til § 121.

Da Paragrafen alene bestemmer, hvorledes det i § 120 omhandlede Forhold skal straffes under Tilstedeværelsen af særdeles skærpende Omstændigheder, og Reglerne om saadanne

Tilfælde iøvrigt aldrig i Udskiftet udfilles i særegne Paragrafer, foreslaar Udvalget at sammensmelte § 121 med Hovedreglen i § 120. (Endringsforslag Nr. 71.) Paa den anden Side finder Udvalget, at der paa dette Sted er Anledning til at optage en Bestemmelse om den særlige Hædersbevisning, som den Militære skylder sin Overmand. Særlig Regel for Undladelsen af at vise saadan, vil neppe savnes i nogen militær Straffelov, og om Forholdet end muligt kunde siges at være indbefattet under Ordene i § 120, turde det dog være klart, at Straffebestemmelserne i denne Paragraf, der stige til Embedsfortabelse, ikke passe paa det her berørte Forhold. I Overensstemmelse hermed foreslaar Udvalget at optage en ny Paragraf om dette særlige Forhold. (Endringsforslag Nr. 72).

Til § 124.

Lovudkastets Motiver vise, at det er det i den ubegrundede Klage liggende Forsøg paa at faa Ansvar gjort gjældende imod en Foresat for formentlig Forurettelse, der begrunder Straffen, og Udvalget foreslaar derfor, at dette bør finde sit Udtryk i Paragrafens Affattelse. (Endringsforslag Nr. 74).

8de Kapitel.

Om Forbrydelser med Hensyn til Undergivne og Undermænd.

Det tilsvarende Kapitel i Lovudkastet af 1867 er overflettet: „om Befalingsmænds Forbrydelser med Hensyn til Undermænd“. Da nemlig ikke alle Foresatte, men ikkun Befalingsmænd i Hæren kunne have Dvrighedsmyndighed, bør Bestemmelserne i nærværende Kapitel ikke udvides til de Civil-Militære, paa hvilke f. Ex. Bestemmelserne i § 128 ikke passe, og Mindretallet (Drit) skal derfor tillade sig at foreslaa nogle Endringer, der gaa ud paa, at foran „Foresatte“ i § 127 indskydes „militære“, og at „Foresatte“ i §§ 128, 129, 132 og 138 forandres til „Befalingsmænd“. — Ogsaa i dette Kapitel har Udvalgets Flertal ikke kunnet dele Mindretallets Anskuelser